

30/4 – LẤY GÌ ĐỂ TỰ HÀO?

Vốn sinh ra trong một gia đình thuộc “Bên thắng cuộc”, lẽ ra tôi phải tự hào về ngày 30/4 vì đó là ngày mà gia đình tôi thuộc phe chiến thắng, ngày mà đảng cộng sản VN bảo đó là ngày thống nhất vinh quang. Nhưng tôi thấy chẳng có gì đáng tự hào về cái ngày đó.

Chiến thắng sao? Tôi không nghĩ đó là chiến thắng khi mà người Mỹ đã bắt tay với Tàu cộng để triệt tiêu Liên Xô cho nên đẩy Miền Nam Việt Nam cho Miền Bắc. Chẳng thế mà sau hiệp định Paris 1973, quân đội CSVN được thoái mái đóng lại tại các vùng mà họ đã chiếm đóng phi pháp trước 1973. Rồi họ thoái mái chuyển quân và tấn công Miền Nam nhưng Miền Nam thì buộc phải ngồi im nhìn giặc đào hào, đặt mìn dưới chân tường nhà mình. Miền Nam thì bị cắt hết viện trợ súng đạn, xăng dầu vv...từ đồng minh Hoa Kỳ trong khi Miền Bắc thì ngày một nhiều thêm vũ khí súng đạn từ sau 1972.

Và cũng đừng quên rằng, tướng Ngô Quang Trưởng sau cuộc họp với tùy viên sứ quán Mỹ tại Đà Nẵng vào ngày 28/03 đã vội vã bỏ tử thủ Đà Nẵng dẫn đến việc tan hàng một lần nữa vào ngày 29/03 của quân đoàn I.

Trước đó, đài VOA và đài BBC của đồng minh Hoa Kỳ đã vội vã đưa tin không cần kiểm chứng từ đài Tiếng Nói VN của CSVN về việc mất Phú Lộc ngày 24/03/1975 trong khi thực tế tiểu đoàn 8 TQLC thuộc Lữ đoàn 258 vẫn còn đóng ở đó mà không gặp bất cứ cuộc tấn công nào.

Tin thất thiệt này khiến cho một quyết định sai lầm là QĐ I tiền phương VNCH đã không rút theo quốc lộ 1 mà rút theo cửa Thuận An dẫn đến bước đầu tiên tan tác của QĐ I. Và còn rất nhiều điều nữa đã chứng minh cho việc “Chiến thắng” của Miền Bắc đã được Kissinger cùng Mao định đoạt từ trước đó rồi...Chính vì vậy, nếu chúng ta đọc lịch sử đúng đắn và có đầu óc trung lập thì cũng đã thấy được việc Miền Nam phải bị thất bại là điều tất yếu. Chẳng có tự hào gì về cái gọi là “Chiến thắng” mùa xuân cả.

Thống nhất ư? Có lẽ là thống nhất thật, nhưng mà trước cái sự thống nhất ấy, hàng triệu thanh niên Miền Bắc đang lẽ ra đang tuổi ăn học để xây dựng cuộc sống, đất nước đã bị đẩy vào chỗ chết mất xác. Trong đó có không ít người trong gia đình tôi là nạn nhân của cái gọi là “Xẻ dọc Trường Sơn đi cứu nước ấy”.

Cái sự thống nhất ấy không được lãnh đạo đảng CSVN tiến hành trong hòa bình và chiều lòng dân mà họ quyết dùng vũ lực. Cho nên cái sự thống nhất ấy không chỉ trả bằng máu của thanh niên Miền Bắc mà cả của hàng triệu đồng bào Miền Nam. Cái giá quá đắt cho một sự thống nhất chỉ có trong tâm trí của lãnh đạo Hà Nội.

Và cái sự thống nhất ấy chẳng là gì cả khi đảng CSVN coi đó là mục tiêu cần phải thực hiện dù cái giá họ trả cho Tàu cộng đổi lấy vũ khí là một phần Vịnh Bắc Bộ và quần đảo Hoàng Sa (Hoàng Tùng đã thừa nhận đảng CSVN nhờ Trung Cộng “giữ hộ” Hoàng Sa sau khi Trung Cộng chiếm đóng HS của VNCH vào năm 1974). Cái giá của thống nhất còn là hàng trăm nghìn người vô tội đã phải đi tù, và hàng triệu người khác phải bỏ xứ ra đi mà con số chết trên biển, bị hải tặc giết đã lên đến con số

hàng mấy trăm nghìn. Máu thịt của người dân VN rẻ rúng đến thế sao? Thế thì có gì mà tự hào về cái sự thống nhất đó.

Và cho đến ngày nay, mấy chục năm sau ngày 30/04/1975 đau thương đó, vẫn chẳng có gì để “tự hào” cả. Bởi vì cái chiến thắng đó, cái sự thống nhất đó đã là bước đầu của sự lệ thuộc toàn vẹn vào Tàu cộng như sự tiên liệu của ông Ngô Đình Nhu và Ngô Đình Diệm trước khi mất. Kèm theo đó là biển đảo đã nằm gọn trong tay Tàu cộng. Đó là một sự đau lòng cho cả dân tộc VN.

Người ta đang tuyên truyền về một đất nước phát triển với nhà xe, quán ăn khắp nơi. Nhưng họ đâu có biết rằng cả nước VN đang đi vay để mà xa hoa. Gánh nợ công đã lên tới hơn 40 triệu đồng một người dù là già sắp đi xa gặp ông bà, lẫn trẻ em mới chào đời. Giá mà ông Nguyễn Phú Trọng – tổng bí thư kiêm chủ tịch nước CHXHCN VN kia mà “Gánh” được thay cho dân VN thì mới tốt. Nhưng chẳng có đảng nào gánh thay dân khi mà đảng đi vay về để xây nhà, cầu đường một phần, và tham những nhiều phần còn lại. Cho nên đừng tự hào vì chung cư, xe cộ, ăn uống, quán bar vv...mà phải nhìn cái thực tế là một nước không có công nghiệp gì cả thì lấy đâu ra mà có giá trị thặng dư để phát triển và tự hào?

Tự hào được không khi mà đảng CSVN vẫn coi “Xuất khẩu lao động” tức là bán sức lao động của thanh niên nam nữ làm nô lệ cho “tư bản” là nguồn thu ngoại tệ chủ yếu để đảng khoe khoang thành tích. Đây, có đáng tự hào không các bạn? Và cũng có đáng tự hào hay không khi mà hàng năm người Việt cứ được Nhật, Hàn, Thái vv...xương tên thường xuyên vì tệ nạn trộm cắp hay làm “gái” nơi xứ người? Chỉ có những ai có đầu óc vô cảm và dốt nát mới không thấy xấu hổ về điều đó. Những cô dâu nơi xứ Tàu, Hàn, Đài chắc chắn không phải là niềm mong ước của người dân VN nếu như đó không phải là một cơ hội để con cái gửi tiền về trả nợ cho cha mẹ. Đó là tự hào ư?

Người ta cũng nói rằng, Việt Nam bây giờ đã có những hãng máy bay của các công ty tư nhân như Vietjet hay Bamboo cho nên đó là sự tự hào. Nhưng các bạn nhầm đó, Bamboo thì vốn của Tàu, máy bay của Tàu cho nên bây giờ, sau một thời gian đứng tên, Quyết FLC đã bị đẩy ra. Còn Vietjet ư? Hãy hỏi nếu không có cái bóng của

tướng Nguyễn Chí Thanh và tướng Vịnh thì liệu có Vietjet hay không? Chẳng có gì đáng tự hào cả khi mà những đồng tiền thuế của người dân đã được “chuyển hóa” thành vốn cho những tư bản đồ xứ dụng làm giàu cho cá nhân họ.

Người ta cũng nói rằng phải tự hào về Bphone hay Vinfast. Vâng, Bphone thì linh kiện Tàu cộng và lắp ráp tại Mỹ Đình. Vinfast thì là sự lai tạp giữa thiết kế Châu Âu, động cơ lỗi thời của BMW và linh kiện khác của “anh bạn vàng 4 tốt” cho nên việc Vinfast gây càn thường xuyên cũng chỉ là chuyện tất nhiên mà thôi.

Có tự hào được không khi mà nhân quyền ở cái đất nước nhỏ bé hình chữ S đã bị chà đạp bao năm qua? Còn đó một ông lão thành cách mạng (cụ Kinh) đã bị chính đảng mang súng bắn chết và xử tử con ông chỉ vì tranh chấp đất đai. Chưa cần biết ai đúng ai sai, thì việc một “Chính quyền” đem quân đội bắn dân vì đất đã thấy đó là một sự nhục nhã.

Còn đó, biết bao câu chuyện đau thương của một dân tộc không hề được mở miệng nói thật thì lấy gì mà tự hào? Các bạn cho rằng tôi “phản động” ư? Vậy tôi đó các bạn dám phê phán công khai và vạch trần sự thật tham nhũng hay bán nước của Hồ Chí Minh, Lê Đức Anh, Nông Đức Mạnh, Nguyễn Phú Trọng...đó? Có đáng tự hào hay không? Chắc chắn là không. Và càng không thể tự hào nổi khi mà đảng CSVN thích xây dựng đài nhiều hơn bệnh viện và trường học khiến cho trẻ em rất nhiều nơi chỉ biết ngắm tượng đài thay cơm và đu dây đến trường...xấu hổ lắm, đau thương lắm chứ tự hào nổi gì các bạn?

Còn rất nhiều điều mà trong một bài viết này tôi không thể nói hết. Nhưng có một sự thật không thể chối cãi đó là đất nước VN sau ngày 30/4 không hề có phát triển thực sự và toàn vẹn lãnh thổ, thống nhất, tự do. Những điều dối trá tiếp tục diễn ra từ ngày này qua ngày khác. Chính vì thế, tôi thấy rằng chẳng có gì đáng tự hào về “Chiến thắng” đó cả. Những sự thật bề bàng đã nói lên bản chất của vấn đề: Người dân VN đã hoàn toàn thất bại, đất nước VN đã hoàn toàn kiệt quệ và lệ thuộc kể từ ngày 30/04/1975...

*Rất đau buồn, nhưng đó là sự thật không thể chối bỏ!
...Và như vậy, mỗi chúng ta cần thấy được trách nhiệm của mình với dân tộc VN khi
mà sự thật được nhìn nhận một cách thấu đáo nhất. Đừng ngủ vùi trong sự ảo tưởng
về cái gọi là “Tự hào chiến thắng” mà phải nhìn nhận cho đúng thực tế để đứng lên:
Dựng lại VN!*

*Đặng Chí Hùng.
30/03/2021*